

עשרים וארבע שנים חיו שתי נשותיו של סעדיה כהן בשלום - עד שפוצצה ביניהן

בר הרמת-גני: „כשבאתי לארץ, התגרשתי מבעלי. לא יודעת מתי. הרב הראשי של תימן, ראובן, גירש אותנו. אמרו לנו להגיד שאלמנה יותר טוב מגרושה, אז אמרתי שאני אלמנה. ככה התחתנתי עם סעדיה.

„הלכנו אני וסעדיה לרב פרטי. הוא חיתן אותנו, ועברנו לגור ביחד בבני-ברק. סעדיה לקח את הדברים שלו והעביר אותם לבית שלי. זו היתה דירה שלי. רשמנו אותה חצי חצי.

עשרים וארבע שנים חיו שתי נשותיו של סעדיה כהן. מעולם לא רבו ביניהן, מער לם לא הסתכסכו. עד שלפני אחד-עשרה חודש נפטר סעדיה.

שתי הנשים היו עצובות. שתיהן הלכו לבית-הקברות. שתיהן חזרו כל אחת לביתן, תה שתיהן ערכו סעודת-מצווה. אחר כך ישבו שתיהן, כל אחת בביתה, שבעה. חביבה כהן, אשתו הראשונה של סעדיה, גרה ברחוב כינרת בכרם התימנים. שר

- ועל כן הצטלם עימה ערב מותו כשהיא מחופשת לכלה

אחרי זמן, נולדה סמדר. לפני זה היו לי שלוש הפלות, ואחרי סמדר היתה לי עוד הפלה אחת. אני עבדתי במשק-בית. סעדיה היה חולה כל הזמן.

כשעבר סעדיה לגור עם שושנה, נערך הסכם בינו לבין אשתו הראשונה, חביבה, שמאחר יותר אושר עליידי הרב נות בתל-אביב. בהתאם להסכם, התחייב סעדיה לשלם לחביבה שתי לירות לחודש מזונות — צמוד למדד. בתמורה, ויתרה חביבה על ילדיה, הסכימה שיעברו לרשותו בדירת שושנה. כמו כן הירשתה לו לשאת את האשה השנייה.

כיצד אישרה הרבנות את ההסכם?

סעדיה ידע שלא יגיע לחתונה בת הזקונים שלו

שנה כהן, מיספר 2, גרה ברחוב התפר צות בשכונה שעל גבול בני-ברק וגבעתיים. עבר חודש. שושנה הזמינה עורך-דין עלימנט לפתוח את הצוואה. שמעה על כך חביבה — והבינה שלא טוב. העובדה שיש צוואה בידי האשה השנייה, לא ביש-רה טובות.

לאחר שהסבירו לחביבה את אשר כתבו בצוואה — כבר היתה בטוחה שלא טוב. חביבה החליטה לצאת למלחמה. לא לוותר עוד.

„אני אשתו. אני לא התגרשתי ממנו והוא לא התגרש ממני. לי מגיע הרכוש.“ הודיעה.

הודיעה שושנה, האשה השנייה. שאיתה חי סעדיה הביגמיסט לאחרונה: „אני לא אשכנע. הוא בעלי ואני אשתו. אצלי גר. אצלי חלה. כאן מת. מה שכתוב בצוואה — זה יהיה.“ לראשונה מאז 24 שנה יצא

ד"ל אחד ואלמנות שתיים

או השתיים למלחמה. לא על הגבר — אלא על הירושה.

סעדיה כהן עלה ארצה מתימן. הוא עצמו לא ידע בדיוק באיזו שנה. בכל תעודה שלו רשומה שנת עלייה אחרת. בדיוק כמו שנת הלידה: תאריך שונה בכל תעודה. בהתאם להרגשה שלו ברגע ש-נשאל.

גם לגבי הכתובת היתה אותה בעייה. היו מיסמכים שהכתובת הרשומה של סעדיה היתה תל-אביבית. היו מיסמכים שהכתובת היתה רמת-גנית.

לפני שעלה סעדיה ארצה, הכירו לו את חביבה. השניים נישאו. עד היום לא יר-דעת חביבה בת כמה היתה כאשר נישאה. היא גם לא יודעת בת כמה היא כיום, מעריכה את גילה ב-60.

בארץ הקורש, החל סעדיה עובד ב-עיריית תל-אביב. תחילה כפועל, ולאחר מכן במחלקת הפיקוח. לזוג נולדו שני בנים ובת. הבן הבכור זכריה כהן, משרת כיום כרב-סמל במשרת ישראל.

בעת הגיגה משפחתית, אצל אחותו ב-גדרה, הכיר סעדיה כהן את שושנה, גרוי-שתו של אחיו. בין שושנה וסעדיה התפתח רומן.

לא עבר זמן רב וסעדיה הציע לשושנה נשואין. השנה היתה 1947, ובין עולי תי-מן היה מקובל דווקא להיות בעל לשתי נשים. שושנה הסכימה. כלל לא הפריע לה שבתל-אביב מחכה לסעדיה אשתו הי-ראשונה.

היתה רק מגבלה אחת. שושנה היתה גרושה, סעדיה כהן. מספרת שושנה, כבת 45 כיום, בדירתה בת שני החדרים בפרי-

האשה השנייה שושנה, גרושתו של אחיו של סעדיה. סעדיה התחתן איתה כבר בארץ, לא טרח להתגרש מאשתו הראשונה, קיבל את אי-שורה של הרבנות לעיסקת החבילה בה נשא לו אשה שנייה. לצידה של שושנה — נכדתה מילדה מבעלה הראשון.

האשה הראשונה חביבה — אותה נשא הפקח העירוני, ב-גמיסט צנוע וישר-דרך, עוד לפני עלותו ארצה מתימן מיר-דתו — בחברת נכדתה. כנחוג במולדת הישנה, ציינה חביבה, כיום כבת 60, לרצונו של בעלה לקחת לו אשה שנייה.